

Als de menschen verliefd zijn praten ze meer over hun hart dan over hun maag.

Dan keurde hij het af dat ik mezelf zoo op den voorgrond plaatste, zooals hij 't noemde. En toen hij kwam aan den zin over de taartjes, keek hij me woedend aan; hij zei echter niets en las den brief ten einde.

„'t Is heel mooi geschreven, maar je moet er wat in schrappen, Pauw, en een ander schrijven.”

Doch dat weigerde ik beslist.

„Nou, enfin, laat 't dan maar,” zei hij. „Doch dat „captain” aan het eind is idioot!”

„Waarom?” vroeg ik. „Dat klinkt militair. Dames houden van militairen en bovendien je bent immers „captain” van de A. F. C.-club.”

„Akkoord! Zet er nu nog onder:

„P. S. Ik sluit hierbij mijn visitekaartje in en zal morgenmiddag op u wachten aan de achterdeur van het circus.” Ik heb een van vaders kaartjes genomen,” vervolgde Flip, terwijl hij het mij liet zien, „we hebben beiden dezelfde voornamen, Johannes Filippus, maar ik word altijd bij mijn tweeden naam genoemd. Je moet aan zoo'n dame altijd een visitekaartje sturen, anders ben je niet in tel. Dat is, wat ze noemen „bonevide!” „Je mag er wel een postzegel in doen voor antwoord,” merkte ik op.

„Nee, jongen, dat zou juist een belediging zijn,” antwoordde hij.

Maar ik begreep, dat Flip te gierig was om er vijf cent aan te besteden.

Den volgenden dag, toen ik hem weer zag, vroeg ik hem of hij al antwoord ontvangen had. Flip schudde misnoedig het hoofd.

„Dat komt omdat je er geen enveloppe met postzegel bij hebt gedaan,” zei ik. „Ik dacht direct dat het verkeerd zou aflopen!”

„Waarom?”

„Wel op het kaartje stond J. F. de Bruyn, dat is je vaders naam.

Je vader zal dus den brief ontvangen en hem openen, denkende dat hij voor hem is.”

„Drommels, dat is zoo!” mompelde Flip, bleek wordende. „Daar heb ik niet aan gedacht; wat zijn we toch ezels geweest! Weet je wat we doen moesten, Pauw?” vervolgde hij, na even nagedacht te hebben, „we moesten naar het circus gaan en zien of we haar spreken kunnen. Misschien heeft ze nog niet geschreven.”

„Maar daar ben ik toch niet bij nodig,” zei ik, voor het eerst betreurende dat ik zoo snugger was geweest.

„Ga mee, Pauw, wees nou kameraadschappelijk,” smeekte hij. „Ik heb mijn jongsten broer dat mes gegeven met dien kurketrekker erin. Als ik 't van hem terug kan krijgen, is 't voor jou.”

't Zou wat. Ik kende Flips broertje genoeg om te weten dat er van het mes met den kurketrekker niet veel over zou zijn als 't eenmaal in mijn bezit kwam. Ik zei echter niets en stapte met hem op de tram, om zoo gauw mogelijk aan het circus te zijn.

We gingen naar den artistenuitgang, waar tal van jonge mannen en vrouwen in- en uitliepen. Er waren verscheiden feeën bij, zooals Flip me vertelde. Best mogelijk, ze zagen er anders niets feeachtig uit. Als je 't niet geweten had, zou je 't nooit geraden hebben.

We wachtten zoo lang, totdat ik er koude beenen van kreeg. Ik dreigde eindelijk naar huis te gaan en nu vatte Flip moed om aan den portier te gaan vragen of juffrouw Amalie al vertrokken was.

„Juffrouw Amalie,” vroeg een dame, die juist het gebouw verlaten wilde. „Wat wil je van juffrouw Amalie, jongenheer?”

„We hebben haar geschreven, juffrouw.... mevrouw,” stamelde Flip.

Erg lollig, dat „we”, dacht ik. Wat had ik eigenlijk met de zaak te maken?

„Wie is „we”?” vroeg de dame.

DE MINISTERIEELE CRISIS IN GRIEKENLAND
Koning Constantijn, een zwager van den Duitschen Keizer, die zich op het standpunt gesteld heeft, dat, alvorens mede te doen in den oorlog het voorzichtigter was eerst de verdere ontwikkeling der operaties tegen de Dardanellen af te wachten.

Venizelos, de Grieksche minister president, die zich voor deelneming aan den oorlog tegen Turkije uitgesproken heeft, doch wiens politiek door den Koning niet werd goedgekeurd en nu als minister zijn ontslag heeft gevraagd.

„Ik, Flip de Bruyn, ik meen J. de Bruyn,” stotterde mijn kameraad, die zich al heel ezelachtig aanstelde.

„O, zoo!” zei de dame. „En jij,” zei ze, zich lachend tot mij wendend, „jij bent zeker die aardige jongen, Pauw genaamd.”

Ik werd rood tot achter mijn ooren. Hoe wist zij mijn naam? Ik keek haar eens goed aan; ze was niet groot van stuk, had blond haar en veel poeder op haar gezicht. Ze leek jong, ik bedoel, ze zou het geweest zijn als ze niet verscheidene kleine rimpels rondom de oogen had gehad.

„'t Is erg grappig, heel grappig,” zei ze meer tot zichzelf. „Jullie zijn een paar aardige jongens, dat moet ik zeggen. Ik weet wat we doen zullen,” ging ze voort, terwijl ze ons beiden vroolijk aanzag. „Waarom ook niet? Welja, dat zal eerst grappig wezen.” En ze klapte in de handen als een kind. „Kom mee, jongens,” zei ze, terwijl ze ons ieder een arm gaf. „'t Is koud hier!”

DE DUITSCHE GEZANT AAN ONS HOF.

De heer Von Müller, Duitsch gezant in Nederland, heeft om gezondheidsredenen zijn ontslag aangevraagd. Onze foto geeft den heer Von Müller bij het verlaten van het Ministerie van Oorlog te 's-Gravenhage.

dat er oorlog was en wist hij zich verschillende algemeenheden hieromtrent te herinneren; zoodra hij evenwel probeerde zijn eigen geschiedenis te onderzoeken, faalde zijn pogingen.

Onder al dat gepeins dommelde hij in en toen hij weer wakker werd, begon zijn maag hem er aan te herinneren, dat hij sedert den morgen niet gegeten had; hij begaf zich dus naar de eetzaal en, terwijl hij zich de gerechten goed liet smaken, nam hij het besluit het verdere van den avond in een of andere publieke vermakelijkheid door te brengen. Hij zou gek worden als hij geen verstrooiing zocht.

Hij liep de straat op. Ja, er was geen twijfel mogelijk, hij moest Amsterdammer zijn: de winkels, café's, bioscopen in de Kalverstraat en op het Rembrandtplein kwamen hem, zij 't ook min of meer vaag, als oude bekenden voor.

Een stroom van menschen ging het Rembrandttheater binnen; hij mengde zich in dien stroom en kwam eindelijk in de zaal. Er werd een operette gegeven. Hé! wat kwam hem dat theater bekend voor! De stalletjes, de galerijen, het tooneel, het décor, zelfs de operette die werd opgevoerd was hem niet onbekend. Hij wond zich onwillekeurig op; het werkte storend op zijn zenuwen, dat alles hem sprak van het verleden, dat de meest onbekende bezoeker hem bekend voorkwam en dat onder al die vreemde menschen, de eenige persoon, die hem totaal vreemd was, — hijzelf was. Hij voelde zich verlaten, en in zijn verlatenheid kreeg hij behoefte om kennis te maken met de personen die naast hem gezeten waren.

Het waren een jonge man en een vrouw, beiden opzichtig gekleed, beiden blijkbaar van twijfelachtige pro-

„Maar hoe is 't met juffrouw Amalie?” vroeg Flip, onbeweeglijk staan blijvende, zooals 't een goede „achter”-speler betaamt.

„O, dat komt terecht,” antwoordde de dame. „Ik beloof je dat ik je binnen enkele minuten met haar in kennis zal brengen.”

En Flip lachte als een idioot.

Ze nam ons mee naar een lunchroom en, — ik kon mijn oogen niet gelooven —, daar werden we onthaald op allerlei fijn gebak. Geen mensch zou gedacht hebben, dat Flips' eetlust in de war was, zoo deed hij zich te goed aan al dat lekkers. De dame zelf at niets, maar zat naar ons te kijken, terwijl ze Flip allerlei vragen deed over zijn vader, zijn moeder, zijn zusters en broers en over den brief dien hij aan juffrouw Amalie gezonden had.

„Zoo, en is dat de schriftgeleerde?” vroeg ze, zich tot mij wendende, toen Flip haar verteld had, dat ik den brief geschreven had.

Ik vond het niet prettig aldus genoemd te worden, want het deed mij dadelijk aan Farizeërs denken. Ik geloof echter dat zij het zoo niet meende.

„En jij gelooft dat je verliefd bent op die juffrouw Amalie,” zei ze tot Flip. „Dwaze jongen. Weet je dan niet dat op het tooneel alles maar kunstmatig is? Je hebt daar nageemaakte bloemen, juweelen, mannen en vrouwen; niets is daar echt. Maar,” hier zuchtte zij, „misschien is het maar goed om niet te gauw zulke dingen te leeren.”

Plotseling kwam er een spottende glimlach op haar gelaat. Ik keek denzelfden kant uit als zij en het stuk taart, dat ik juist in mijn mond stak, viel er bijna uit van schrik. Daar, op twee tafeltjes afstand van ons, stond de vader van Flip, bleek en zoo ernstig, dat ik het onaangename gevoel kreeg, alsof ik voor een examencommissie moest komen. Zijn oogen op de dame gericht kwam hij langzaam naar ons toe.

„Edith,” zei hij, „wat beteekent dat?”

„Dat beteekent,” zei de dame, terwijl ze opsprong, „maar neen, we zullen niet uit de school klappen! Ik zal alleen volbrengen, wat ik daar straks beloofd heb. Jongens,” ging ze voort, tegen ons een kleine buiging makende, „ik heb beloofd je met juffrouw Amalie in kennis te brengen. Welnu, hier is ze: uw dienaar!”

Je had Flips gezicht eens moeten zien, toen ze dat zei. Het was rood geworden toen zijn vader binnentrad, nu werd het bijna groen. Maar zijn vader keek zwart.

„Wat doen jullie hier, jongens?” vroeg hij.

„Zich vroolijk maken over een zeker voorval,” antwoordde de dame glimlachend.

„Schiet op, jongens,” commandeerde Flips vader. „Ik heb met deze dame een en ander te bespreken.”

Wij sneden uit en omdat Flip zijn hoofd heelemaal verloren scheen te hebben, bedankte ik de dame voor haar vriendelijk onthaal.

„Wie zou gedacht hebben,” gromde Flip, „dat zij al zoo oud was.”

„Hindert niet,” zei ik. „Zij was voor mij een ware fee!”

Den volgenden dag vertelde Flip mij wat hij thuis vernomen had. De kleine juffrouw Amalie was een tante van Flip, de jongste zuster van zijn vader, die jaren geleden weggelopen en met een acteur was getrouwd. Nou, da's toch niks erg, maar de oude de Bruyn is zoo'n trotsche man en hij wilde sedert niets meer met zijn zuster te doen hebben. Toen zij nu den brief van Flip ontving, dacht zij dat haar broeder dien geschreven had op een grappige manier om hiermee de toenadering wat te vergemakkelijken. Zij had hem toen teruggeschreven haar te ontmoeten in de lunchroom, waar ze ons zoo heerlijk getrakteerd had. Ze moest vroeger een vroolijke meid geweest zijn, een echte wildzang. Hoe 't zij, ze heeft Flip aan zijn vader niet verraden, en gaf ons ieder een gulden; ik denk van blijdschap dat ze weer met haar familie verzoend is.

Ik zal Flip niet verklappen op school, zolang hij mij niet knijpt. Ik heb alleen in zijn taalschrift met rooden inkt geschreven: „een man zal niet trouwen met zijns vaders zuster.” Als hij 't leest, zal ik er van lusten.

VAN DEN MAN DIE ZIJN GEHEUGEN KWIJT WAS

DOOR HENKIE

(Vervolg).

Daarom besloot de jonge man voorloopig af te wachten wat het onderzoek aan de verschillende bankinstellingen uitwerken zou, dat door den broeder van den rijwielhandelaar zou worden ingesteld.

„En als dat niets uitwerkt, zal ik een advertentie plaatsen, waarin ik mededeel dat ik mijzelf verloren heb en mijn vrienden en familie verzoek mij weer te willen terugbezorgen,” zei hij met een pijnlijk lachje.

„Het zal mij niets verwonderen,” merkte de winkelier vertroostend op „dat als u vannacht goed geslapen hebt, bij uw ontwaken ook uw geheugen weer zal ontwaakt zijn.”

De heer Smit (zooals we hem zullen noemen, want onder dien naam had de politieagent hem in het hotel doen inschrijven) ging naar zijn kamer, zette zich daar in een gemakkelijken stoel neer en begon zijn herinneringen te peilen.

Hij wist dat hij Nederlander was, en wat meer was, hij moest ook Amsterdammer zijn, want hoewel niets in het bijzonder hem van het verleden sprak, kwam de stad hem niet onbekend voor, integendeel was hij overtuigd zonder moeite overal den weg te zullen vinden. Voorts wist hij

fessie. De man, met een opgewonden kleurtje, scheen in een vroolijke cognacstemming; zijn gezellin, met goud-blond haar, weelderige vormen en knap maar ordinaar gezicht, gaf hem in darterheid niets toe.

Het was niet moeilijk met dergelijke lieden een kennismaking aan te knopen. Spoedig voerde de heer Smit dan ook een gesprek met den man, die dadelijk daarop zei:

„Laot ik je eerst eris effe voirstelle an m'n meissie!”

Welk „meissie” onmiddellijk aan het gesprek deelnam met de woorden:

„Seg, jèn, mot jij meheir niet wat priseteere, omdat ik jaorig ben? 'n Glaosie anniesette pij befoirbild!”

„Lise, hou jij nou, je gezicht op mekaar, wāt is dat nou voor 'n presentatie foor 'n mèn, 'n glaosie anniesette. Meheir sel ter eire fan jouw ferjaordag saomen met main 'n rum-grokkie drinken.”

„Soo!” antwoordde het jarige „meissie”, „as je dan de rum maor an meneir geeft en 't warme waoter foor jeselven houdt. Jij sou fan al dat gesontheit drinken maor onge-sond worden.”

„Wāt seg je me daòrfan?” mopperde de metgezel van 't jarige „meissie” en liet, blijkbaar om aan te toonen dat ze zich om zijn gezondheid nog niet benauwd behoefde te maken, ook voor zichzelf een nieuwen grog aanrukken; die weldra door een, nu door den heer Smit aangeboden, grog gevolgd werd.

Het paar was blijkbaar met hun nieuwen kennis bijzonder ingenomen, want voor de pauze begon, hadden ze hem de meest vertrouwelijke confidenties gedaan.

(Wordt vervolgd).